

N:o 22.

Ank. till Riksd. Kansli d. 6 April 1869, kl. 1 e. m.

Utlåtande, i anledning af väckta motioner, åsyftande ändringar i gällande stadganden rörande exsekutionsväsendet.

Genom ifrågavarande motioner, hvilka blifvit till Lag-Utskottets behandling öfverlemnade, är föreslaget:

1:o) af Herr *Olof Nilsson* från Westerbottens län (motionen N:o 122 i 2:dra serien), "det ville Riksdagen hos Kongl. Maj:t i underdånighet anhålla om utfärdande af en författning, hvarigenom såsom ett undantag från lagens föreskrifter i 2 Kap. 1 och 2 §§ Utsökningsbalken stadgas som följer:

"I utsökningsmål, der fråga är om fordringsanspråk, som härleda sig från försträckningar af undsättningsmedel och styrkas med ordentlig af inom kommunen tillsatt myndighet förd utlåningslängd eller annan behörig fordringshandling, ege Konungens Befallningshafvande magt genom en för alla med lagsökningen afsedda gäldenärer gemensam resolution förståndiga vederbörande underexsekutor att, i händelse gäldenären, då sökandens påstående, enligt hvad i 2 Kap. 1 § Utsökningsbalken sägs, varder honom delgifvet, icke bestrider riktigheten af krafvet eller deremot något invänder, uttaga beloppet jemte af Konungens Befallningshafvande bestämd ränta och kostnadsersättning samt sökanden detta tillhandahålla; dock att utmätning, enligt så beskaffadt beslut, ej må verkställas, innan utmätningförrättaren tagit skriftligt bevis, det gäldenär emot krafvet ej gör invändning, antingen af gäldenären sjelf, eller, derest han ej är skrifkunnig eller vill beviset meddela, af två ojäfvige män";

Bih. till Riksd. Prot. 1869. 7 Saml. 1 Afd. 13 Häft.

2:o) af Herr *A. O. Wallenberg* (N:o 46 i 1:sta serien), "det Riksdagen behagade för sin del besluta, att från Utsöknings-balkens 7:de kapitel och öfriga förordningar må helt och hållet uteslutas alla bestämmelser angående införsel i embets- och tjänstemäns löner för deras enskilda skulder eller andra förbindelser";

3:o) af Herr *C. A. Larsson* (N:o 100 i andra serien), att Riksdagen ville för sin del besluta en författning af denna lydelse:

"Då fast egendom i staden eller på landet försäljes exekutivt, vare sig till följd af utmätning eller konkurs, bör auktionsförrättaren i protokollet intaga alla de vilkor, hvarunder försäljningen sker. Är annan än gäldenären i besittning af egendomen, vare sig på grund af hyres- eller arrende-aftal, och är kontraktet härom in-tecknad, eller har någon erhållit in-teckningssäkerhet för besittnings- eller nyttjanderätt till någon del af egendomens tillhörigheter, eller är någon berättigad att njuta undantag eller annan förmån från densamma, då skall, genom särskilda utrop, utrönas huruvida dylika inskränkningar i egendomens fria disposition verka till hinder för den, som genom äldre in-teckningar förvärfvat sig förmånsrätt ur köpeskillingen, att utbekomma sin fordran. Utmärker gravationsbeviset, att en eller flera in-teckningar blifvit fastställda jemväl uti andra fastigheter, hvilka blifvit gemensamt utmäta eller i konkurs afträdda, och hafva sednare in-teckningar uti någondera fastigheten tillkommit, då skall, genom olika utrop, först utrönas hvad som bjudes för hvardera fastigheten särskildt och dernäst utropas hela den gemensamt in-tecknade panten. Det öfverskott, som härvid uppkommer, repartiseras sedermera efter de summor, hvartill delarne förut uppgått.

Förekommer deremot vid exekutiv auktion, att annan fastighet, som icke utmätt eller till borgenärer afträdd är, häftar för gemensam in-teckning, och uppstår brist i likviden för sednare tillkomna in-teckningar, då ega de sednare in-teckningarnes egare rätt att med sina anspråk vända sig mot egaren till den för en äldre in-teckning graverade egendomen och njute sin fyllnad ur samma egendom till så stort belopp, som motsvarar de föregående gemensamma in-teckningarne"; samt

4:o) af Herr *A. R. Falkman* (N:o 238 i andra serien), "det Riksdagen för sin del ville besluta upphäfvande af de meddelade och ännu gällande föreskrifterna om utmätt fastighets försäljande genom upp- och afslag."

Samtliga dessa frågor ligga ostridigt inom området för den verksamhet, som blifvit anvisad åt den af Kongl. Maj:t tillsatta komité för utsökningslagarnes omarbetning. Vid detta förhållande och med tillämpning af den hittills i allmänhet iakttagna, efter Utskottets åsigt fullt riktiga grundsats att, under det en sammanhängande del af lagstiftningen utgör föremål för komiterades behandling, derifrån lösryckta frågor icke böra med anled-

ning af enskilda motioner till hufvudsaklig pröfning upptagas, får Utskottet, som anser förevarande framställningar ej vara af beskaffenhet att föranleda undantag från nämnda grundsats, vördsamt hemställa,
att ifrågavarande motioner icke må till någon Riksdagens åtgärd föranleda.

Stockholm den 6 April 1869.

På Utskottets vägnar:

Eric Sparre.

Reservationer:

af Herr Grefve *Sparre*;

af Herr *Caspersson*;

af Herr *Ribbing*: "Under diskussionen inom Utskottet har blifvit upplyst, att den af Herr Wallenberg väckta fråga ej står i så nära sammanhang med exsekutionsväsendet i allmänhet, att såsom säkert kan antagas att den af den komité, hvilken för utarbetande af lagförslag angående detsamma blifvit tillsatt, kommer att till behandling upptagas. Något skäl till afstyrkande af motionen i den omständighet, att det ämne, den rör, för det närvarande vore underkastadt Kongl. Maj:ts pröfning, finnes sålunda ej. Hvad åter angår sjelfva saken i fråga, synes mig motionärens förslag hafva allt skäl för sig, och motiven därför äro i motionen på ett slående sätt framställda. Det, hvarom motionen handlar, är, såsom fullt tydligt af motiveringen framgår, ej intjenad lön, hvilken naturligen är lika utmätningsgild som annan egendom, utan ännu ej till uppbärande förfallen lön för framtiden. Att åter nu gällande lags stadgande om vissa inskränkningar i rätten till införsel i densamma förutsätter, att sådan i det ej undantagna kan erhållas, är i sig sjelf klart och till yttermera visso otvetydigt bekräftadt genom 1740 års, af motionären åberopade, författning. Utan att här ingå i utveckling af det af motionären sjelf tillräckligt påpekade orimliga i att, medelst införsels beviljande, på visst sätt förfoga öfver en lön, som man ej ännu eger, torde här vara nog att

såsom skäl för bifall till motionen erinra om tvänne omständigheter. Den ena af dessa är, att rätt att lemna införsel i lön innebär ett sätt att öka sin kredit och medför alltså en uppmuntran och ett skydd åt samma konsumtionskredit, hvars förderflighet af erfarenheten är tillräckligt inredd och mot hvilken det fastmer är en kreditlagstiftningens uppgift för det närvarande att finna lagliga gränser och inskränkningar; — konsumtionskrediten, ty någon annan kan och bör ej en embetsman såsom sådan ega: den som egnat sin verksamhet åt det offentliga och derföre uppbär lön, kan och bör ej bredvid denna verksamhet idka privataffärer. Härtill kommer vidare, hvad som ock af erfarenheten är alltför väl bekant, att följderna af den lemnade införseln i lönen blir Statens förfång. En embetsman har genom beviljande af dylik införsel minskat sina inkomster; för att ej han sjelf och hans familj skola lida nöd måste han, jemte sitt embete, söka biförtjenster och då betalningen för dessa ej inflyter annat än i den mån arbetet dermed är fullgjordt och *väl* fullgjordt, kommer detta att stå i första rummet, tjenstens utöfning i det andra; derpå lider den sistnämnda, men vederbörande draga sig i det aldralängsta för att, sådant oaktadt, vidtaga några kraftåtgärder af konsideration för de ömmande omständigheterna: — allt detta är en lika bedröflig som vanlig historia.

Det är af dessa skäl, till hvilka flera lätt kunde läggas, som jag för min del förordar bifall till motionen, om ock, hvilket jag här ej skall bedöma, uppnåendet af hvad motionären åsyftar ej genom de af honom föreslagna ändringar i gällande lag och författningar allena kan vinnas.”

af Herr *Rosenberg*, som instämde med Herr *Ribbing*.
